

Chương 35

Lệnh Mạn Tin Tưởng Anh Vô Điều Kiện

Cuộc thi Sáng Tạo Khoa Học Kỹ Thuật Toàn Quốc vẫn đang được diễn ra.

Lý Trác Vân vô cùng nhạy bén trong phương diện chọn đề tài, đến thời điểm xét duyệt chọn tác phẩm dự thi, đề tài của nhóm bọn họ cứ thế vượt qua hết tất cả các đối thủ, một đường thẳng tiến, đầu tiên là đạt được giải nhất của vòng loại thiên văn học tỉnh, sau đó lại tiếp tục được đưa đến tranh tài với các đề tài khác trong cả nước.

Hôm đó, Lý Trác Vân đang chơi sudoku * với Dương Dương trong ký túc xá, đột nhiên Đại Bân lao vào âm âm, mặt mũi hớn ha hớn hỏi: “Các anh em! Có tin tốt đây, chúng ta đoạt giải rồi!”

(* Sudoku (数独 (số độc) sūdoku) ban đầu có tên gọi là Number Place) là một trò chơi sắp xếp chữ số dựa trên theo. Mục tiêu của trò chơi là điền các chữ số vào một lưới (grid) 9×9 sao cho mỗi cột, mỗi hàng, và mỗi phần trong số chín lưới con 3×3 cấu tạo nên lưới chính (cũng gọi là “hộp” (box), “khối” (block), hoặc “khu vực” (region)) đều chứa tất cả các chữ số từ 1 tới 9. Cơ cấu điều chỉnh câu đố cung cấp một lưới đã được hoàn thành một phần, mỗi câu đố được thiết lập tốt có một giải pháp hoàn thành duy nhất. => Nguồn wikipedia Tiếng Việt. Còn Bê chả hiểu gì hết...

Dương Dương vừa nghe thấy thì vội vàng vút bút chì, háo hức tiến lại gần: “Đoạt giải mấy?”

Đại Bân cao giọng: “Giải nhất!”

“Woa! Có thật không?”

“Bên trụ sở chính vừa gọi điện thoại cho tôi, họ bảo chúng ta tuần sau đến Bắc Kinh nhận giải!”

Lúc này Dương Dương mới dám tin là thật, lập tức sung sướng nhảy cẫng lên: “Quá tuyệt! Tôi vẫn chưa được đến Bắc Kinh bao giờ đâu!”

Hắn không ngừng lay bả vai Lý Trác Vân: “Cậu nghe chưa?! Lý Trác Vân, chúng ta được đến Bắc Kinh nhận giải đó!”

Lý Trác Vân lạnh nhạt đặt bút chì xuống rồi bấm đồng hồ: “Sáu phút ba mươi lăm giây, tôi xong rồi, cậu thua, buổi trưa cậu mời cơm.”

Dương Dương: “...”

Bây giờ vẫn còn có thể nghĩ đến sudoku! Cái cậu này thật là!

Ban tổ chức cuộc thi vô cùng hào phóng, chuẩn bị sẵn cả vé máy bay cho ba người bay đến Bắc Kinh, còn sắp xếp cho họ ở một khách sạn tốt nhất.

Đến ngày trao giải, Đại Bân và Dương Dương mượn Lý Trác Vân hai bộ âu phục, lại đặc biệt vuốt keo bóng mượt, sửa soạn cẩn thận khắp từ trên xuống dưới.

Lý Trác Vân thấy vậy thì nhạo báng: “Hai cậu ăn mặc cứ như là chuẩn bị đi nhận giải ảnh đế vậy?”

Đại Bân vừa khấn trương vừa mong chờ: “Cậu nhận giải thưởng nhiều đến mỗi tay rồi nên tất nhiên là không quan tâm, nhưng hai đứa bọn tôi đây là lần đầu tiên, dĩ nhiên là phải chuẩn bị thật trang trọng rồi.”

Dương Dương phụ họa: “Đúng vậy đúng vậy!”

Đúng lúc này nhân viên tới gõ cửa, không còn thời gian để tán gẫu nữa, ba người bèn đứng dậy đi ra xe.

Năm nay Khoa Sang Group tổ chức nhiều hạng mục tranh giải vì muốn các sinh viên đại học có thêm nhiều cơ hội để phát huy sức sáng tạo của mình, chỉ riêng trong lĩnh vực thiên văn học đã có ba mươi giải: Hai mươi giải khuyến khích, sáu giải ba, ba giải nhì và một giải nhất.

Ngoại trừ những người tới nhận giải, toàn bộ hội trường gần một nghìn chỗ ngồi đều đã chật kín.

Hội trường được trang hoàng nguy nga lộng lẫy, đỉnh đầu treo những chùm đèn sáng choang, rộng lớn tráng lệ.

Dương Dương vừa tìm chỗ ngồi vừa nhìn quanh một lượt: “Woa... Thật quá ư sang trọng, không phải là chúng ta đang ở trong phòng họp Quốc hội đấy chứ?”

Lý Trác Vân coi thường gõ đầu hấn: “Nghĩ quá nhiều rồi đấy.”

Buổi lễ trao giải được bắt đầu bằng việc mấy vị giám khảo là các chuyên gia ở nhiều lĩnh vực lên phát biểu.

Vẫn là mấy nội dung khô khan khiến người nghe mỏi hết cả tai.

Nào là cảm ơn đất nước, cảm ơn khoa học vì đã đưa chúng ta lại gần với nhau. Nào là cảm ơn tất cả những người trẻ tuổi vì đã không ngừng cống hiến, sáng tạo ra những công trình khoa học mới.

Lúc Lý Trác Vân bắt đầu mơ màng buồn ngủ thì đột nhiên bị người bên cạnh huých cùi chỏ.

Dương Dương nhỏ giọng nhắc nhở anh: “Đừng ngủ, phải lên sân khấu nhận giải rồi!”

Lý Trác Vân cố gắng lắm mới mở được mắt ra, nhìn quanh thì thấy mọi người đều đã rời khỏi chỗ ngồi, bắt đầu xếp hàng đi lên sân khấu.

Vì để tiết kiệm thời gian nên mỗi một nhóm sẽ cử một người đại diện lên nhận giải.

Đáng lẽ Lý Trác Vân là đội trưởng thì anh sẽ là người đại diện.

Nhưng Lý Trác Vân vẫn mơ màng buồn ngủ, thế nên anh uể oải nói: “Tôi lười lên lắm, một trong hai người lên thay đi.”

Anh vừa nói dứt lời thì Dương Dương và Đại Bân cùng quay sang nhìn nhau.

Ánh mắt cả hai người đều bộc lộ rõ khát khao của bản thân, rất nóng lòng muốn thử, thế nhưng lại không tiện mở miệng.

Cuối cùng vẫn là Dương Dương nhường một bước: “Đại Bân, hay là cậu đi đi!”

Đây chính là mong muốn của Đại Bân, hần nhe răng cười: “Cám ơn cậu, Dương Dương!”

Đại Bân sửa sang lại vạt áo, đường đường chính chính bước lên sân khấu.

Mười phút sau, trên sân khấu đã đứng một hàng người thật dài.

Người dẫn chương trình bắt đầu đọc tên trao các giải khuyến khích, giải ba và giải nhì trước, mấy cô người mẫu uyển chuyển bước lên sân khấu, trong tay bưng chiếc khay đựng cúp đã được che bằng vải đỏ.

Cúp năm nay có hình dáng là một giá tam giác bằng pha lê, có hàm ý đoàn kết là sức mạnh, là một vật lưu niệm rất có ý nghĩa.

Sau khi công bố xong ba giải đó, những sinh viên đoạt giải ôm hoa tươi và cúp, mỉm cười vui vẻ bắt tay chụp hình với giám khảo.

Còn giải thưởng cao nhất sẽ được lưu lại đến cuối cùng.

Qua một thời gian chờ đợi, rốt cuộc người dẫn chương trình cũng đi đến trước mặt Đại Bân.

Hắn đứng thẳng lưng, chưa bao giờ cảm thấy khản trương đến vậy.

Ngay khi giám khảo chuẩn bị đưa tay vén tấm vải đỏ che cúp lên, đột nhiên có một nhân viên vội vội vàng vàng chạy tới, nói nhỏ gì đó vào tai người dẫn chương trình.

Người dẫn chương trình nghe xong thì gật đầu lia lịa.

Một lát sau, người dẫn chương trình bảo cô người mẫu đang bê khay đựng cúp rời đi, quay người nhìn xuống phía dưới khán đài, nói: “Thưa các vị khách mời, chúng tôi vô cùng xin lỗi quý vị bởi có chút chuyện bất ngờ xảy

ra. Do một số nguyên nhân đặc biệt, ban tổ chức cuộc thi năm nay quyết định huỷ bỏ giải nhất, rất mong các vị khách quý thông cảm.”

Sau khi người dẫn chương trình nói xong, bên dưới nhất thời trở nên xôn xao.

Đại Bản ngờ ngẩn đứng ở trên sân khấu.

Tình huống gì đây? Chuyện gì đang xảy ra? Cúp sắp tới tay liền cứ như vậy mà bay đi?

Hắn luống cuống nhìn về phía Dương Dương và Lý Trác Vân đang ngồi dưới khán đài, cả ba người đều không hiểu gì cả.

Sau trận xôn xao ngắn ngủi, người dẫn chương trình lập tức hướng dẫn những sinh viên đã nhận giải lần lượt đi xuống.

Đại Bản không còn cách nào khác đành phải đi xuống theo mọi người.

Sau khi kết thúc phần trao giải, Lý Trác Vân nổi giận đùng đùng dẫn hai người đến gặp ban tổ chức để hỏi cho ra lẽ.

Rốt cuộc thì có ý gì, định biến bọn họ thành trò cười hay sao?

Bất người ta đi ngàn dặm xa xôi đến đây, bây giờ chỉ tùy tiện nói hai câu liền cứ thế huỷ bỏ giải thưởng của họ.

Tưởng bọn họ có nhiều thời gian rảnh lắm đấy à?

Về mặt người phụ trách chần chừ, muốn nói lại thôi, cuối cùng nói: “Thôi để tôi mời giáo sư Chu đến nói rõ nguyên nhân với mọi người đi.”

Giáo sư Chu là trưởng ban giám khảo của cuộc thi lần này, lời nói rất có trọng lượng, vốn dĩ ông rất tán thưởng nhóm của Lý Trác Vân, nhưng hiện tại thì cảm thấy vô cùng thất vọng.

Giáo sư Chu là con người bận rộn, nên ông chỉ nói vắn tắt: “Trước khi diễn ra hội nghị chúng tôi đã nhận được đơn tố cáo, nói đề tài của các cậu làm giả số liệu, cho nên căn bản đề tài này không hề có thật. Sau khi chúng tôi thảo luận đã thống nhất đưa ra quyết định huỷ bỏ tư cách dự thi lần này của các cậu.”

Lý Trác Vân vẫn bình tĩnh, anh hỏi lại: “Làm giả số liệu? Sao có thể có chuyện đó?” Giáo sư Chu nói: “Sự thật vẫn luôn là sự thật, chúng tôi đã điều tra rất cẩn thận vì không muốn hiểu lầm các cậu, chúng tôi đã đặc biệt tìm đến những nhà thiên văn học kỳ cựu để chứng thực, bọn họ đều không công nhận số liệu này.”

Giáo sư Chu không có nhiều thời gian nên nói xong lời này liền rời đi.

Người phụ trách ở bên cạnh bổ sung: “Làm giả số liệu là hành vi nghiêm trọng, thể hiện sự coi thường với nền khoa học, đồng thời không tôn trọng quy tắc của cuộc thi, hy vọng các cậu sớm tự kiểm điểm lại bản thân mình,

nếu không chúng tôi sẽ cân nhắc đến việc vĩnh viễn cấm tư cách dự thi của các cậu.”

Nói xong anh ta cũng bỏ đi.

Toàn bộ căn phòng yên lặng như tờ.

Một lúc lâu sau, Lý Trác Vân quay người lại, nhìn Dương Dương bằng ánh mắt toé lửa.

“Dương Dương, rốt cuộc là thế nào?”

Số liệu là do Dương Dương toàn quyền phụ trách, sai sót này chỉ có thể tại hắn.

Dương Dương gục đầu không muốn mở miệng.

Nhưng sau đó không chịu nổi ánh mắt sắc bén của hai người bên cạnh, hắn mới run rẩy nói: “Thật xin lỗi, đều tại tôi. Số liệu này là do tôi tự soạn ra dựa trên đề tài của chúng ta, chưa trải qua bất kỳ kiểm chứng nào...”

Giống như $1+1=?$. Không biết kết quả là bao nhiêu nhưng nhìn thấy trước đó người ta nói kết quả là 2, phép cộng đó liền cứ thế có khả năng có hàng ngàn hàng vạn đáp án.

“Tự soạn ra?” Lý Trác Vân cau mày: “Lá gan cậu cũng thật quá lớn rồi.”

Dương Dương vô cùng hồ thẹn: “Thật xin lỗi... Tôi cứ cho rằng sẽ không ai chú ý đến chuyện nhỏ này. Hơn nữa tôi nghe một đàn chị khoá trên kể là, bọn họ cũng đã từng làm giả số liệu nhưng không hề bị phát hiện.”

Đại Bản nghe vậy thì suýt chút nữa nổi khùng với hắn: “Tôi thực sự không hiểu nổi cậu nữa! Nếu cậu có năng lực làm tốt, tại sao còn phải học mấy cái trò đó của người khác?!”

“Tôi muốn tiết kiệm để có thời gian đi làm thêm...” Dương Dương cúi đầu thấp hơn, luôn miệng lặp đi lặp lại: “Thật xin lỗi, tôi biết lỗi rồi, tất cả đều là trách nhiệm của một mình tôi, là tại tôi làm liên lụy tới hai người.”

Lý Trác Vân nói: “Bây giờ nói những lời này cũng chẳng còn ý nghĩa gì.”

Đại Bản oán hận nhìn Dương Dương, thở dài một cái rồi quay đi, không muốn tiếp tục nhìn hắn nữa.

Cố gắng bình tĩnh lại, đợi đến khi nguôi giận hắn mới bắt đầu cẩn thận phân tích: “Các cậu thử nói xem, ai là người tố cáo chúng ta?”

Những lời này của hắn đã thu hút sự chú ý của hai người kia.

Đại Bản ngẫm nghĩ một lát rồi nói tiếp: “Mặc dù số liệu này là do Dương Dương tự soạn ra, tuy không hề có thực nhưng vẫn rất hoàn hảo, ngay cả các chuyên gia cũng không phát hiện được, vậy tại sao kẻ kia lại có thể biết? Hơn nữa rõ ràng kẻ này đang cố ý khiến chúng ta mất mặt, tại sao sớm không tố cáo muện không tố cáo, mà lại chọn đúng vào lúc này.”

Dương Dương nghe vậy thì không ngừng gật đầu: “Đúng, nhất định là chúng ta đã bị theo dõi.”

Nhưng ngay sau đó Đại Bân lại cảm thấy phiền não: “Vấn đề là, rốt cuộc kẻ đó là ai?”

Lý Trác Vân yên lặng lắng nghe hai người bọn họ nói chuyện, không hề lên tiếng.

Đừng nói tại sao anh lại có thành kiến với nó như vậy.

Người có thể làm ra loại chuyện như vậy, không phải Kỷ Trường Hoài thì còn có thể là ai.

Sau khi kết thúc lễ trao giải, ba người lên máy bay quay về thành phố X ngay trong ngày.

Có thể miêu tả chuyến này là khi đi thì tinh thần phấn chấn, khi về thì ủ rũ thất vọng.

Vốn dĩ các thầy trò trong khoa thiên văn của đại học X đã căng một băng rôn đỏ thật to, tập trung trước cổng trường chờ để nghênh đón ba sinh viên đã làm rạng danh nhà trường.

Kết quả đợi suốt nửa ngày, không chờ được cúp lại chờ được một tin tức xấu.

Đội ngũ nghênh đón ngay lập tức giải tán, chỉ còn lại vài người muốn ở lại xem kịch vui.

Không phải lỗi của Lý Trác Vân nhưng anh lại là người phải chịu trách nhiệm trong chuyện này.

Chỉ vì danh tiếng của Lý Trác Vân quá lớn nên không ai buồn để ý đến sự phân công nội bộ trong nhóm anh ra sao.

Mọi người chỉ biết truyền tai nhau: “Nhóm của Lý Trác Vân làm giả số liệu, mà Lý Trác Vân lại là tổ trưởng.”

“Lý Trác Vân kiêu ngạo như thế mà cũng đi làm cái trò gian dối như vậy.”

Sự việc này đã ảnh hưởng đến Lý Trác Vân rất nhiều.

Vào buổi trưa ngày hôm sau, câu lạc bộ thiên văn tổ chức một cuộc họp, giáo sư Hoàng và thầy Lưu cũng đến tham dự.

Lý Trác Vân đã sớm chuẩn bị tâm lý từ trước, vì thế khi nghe giáo sư Hoàng nói cần phải bầu lại chức hội trưởng câu lạc bộ thì anh cũng không quá ngạc nhiên.

Đối với anh mà nói thì cái chức hội trưởng này có cũng được, không có cũng được, chẳng quan tâm lắm.

Cả chuyện danh tiếng của mình nữa, anh cũng không phải hoàng hoa khuê nữ, nên cũng chẳng buồn để ý đến những chuyện này làm gì.

Chỉ có một điều duy nhất khiến anh khó mà chịu nổi đó là, người thay thế anh lại là Kỷ Trường Hoài.

Tan họp.

Lý Trác Vân và Kỷ Trường Hoài cùng đi ra cửa, bả vai hai người đụng vào nhau, không ai chịu nhường ai.

Dựa vào ưu thế chiều cao, Lý Trác Vân liếc xéo cậu ta: “Bây giờ thì mày hài lòng rồi chứ?”

Kỷ Trường Hoài không trả lời.

Lỗ Ngữ Băng đi tới bất bình thay cậu ta: “Lý Trác Vân, cậu nói vậy là sao?”

Lý Trác Vân nói: “Nó làm những gì tự trong lòng nó biết.”

Kỷ Trường Hoài hỏi ngược lại: “Tôi làm cái gì?”

Lý Trác Vân hỏi thẳng: “Người tố cáo có phải là mày không?”

Lỗ Ngữ Băng đứng chắn trước mặt Kỷ Trường Hoài, nhìn thẳng vào mắt Lý Trác Vân: “Tôi biết cậu có thành kiến với Tiểu Kỷ, nhưng không có chứng cứ thì cậu làm ơn đừng nghi ngờ bất cứ ai.”

Sau đó cô ấy kéo tay Kỷ Trường Hoài, cố gắng lách qua khung cửa đã bị Lý Trác Vân chắn gần hết để ra ngoài.

Khi ra đến hành lang, cô ấy quay lại nhìn Lý Trác Vân lần nữa: “Huống chi cây ngay không sợ chết đứng, nếu như đề tài của cậu không có gì khuất tất, vậy thì đâu cần phải sợ người khác tố cáo? Lý Trác Vân, cậu làm tôi quá thất vọng.”

Nói xong, cô ấy nghênh ngang kéo Kỷ Trường Hoài bỏ đi.

Lý Trác Vân đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng của hai người họ.

Cuối cùng anh đã biết tại sao Kỷ Trường Hoài lại dùng mọi cách để làm thân với Lỗ Ngữ Băng rồi.

Sau khi cậu ta lên làm hội trưởng, chỉ cần Lý Trác Vân muốn, anh sẽ có thể thông báo với Lỗ Chí Bình cắt toàn bộ tài trợ.

Nhưng bây giờ có Lỗ Ngữ Băng làm chỗ dựa cho Kỷ Trường Hoài, dĩ nhiên là cô ấy sẽ không bao giờ để chuyện đó xảy ra.

Tin Lý Trác Vân bị huỷ bỏ tư cách dự thi gây ồn ào rất lớn, ngay cả Lệnh Mạn cũng có thể nghe thấy.

Không cần phải hỏi chi tiết Lệnh Mạn cũng vẫn tin tưởng anh vô điều kiện, cô biết anh sẽ khinh thường làm ra loại hành động này.

Trước đây Lý Trác Vân đã giúp đỡ cô rất nhiều, vì thế bây giờ cô cũng muốn làm chút gì đó cho anh.

Sau khi tạm giấu được Lý Nghiễm Thời, Lệnh Mạn quyết định tự mình đến tìm Kỷ Trường Hoài để nói chuyện một phen.